

vode pocitka

letnik 31, številka 1-2/2015

revija za **evangeljsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

PREPISANO	4	Pridigar
REKORDNO	8	Največja ljubezen
MAMLJIVO	18	Če si žejen, pridi
NEIZPODBITNO	22	Vi ste moje priče

TESTNO 28 Kdo je kristjan

SRČNO 38 Osrečujmo se s srcem

RESNIČNO IN MODRO 40 Nauki in modrosti

AKTUALNO 42 Novoletni sprejem 2014—2015

Peter
Golob,
urednik

Pridigar

Pazi na svojo nogo, kadar stopaš v Božjo hišo. Stopi naprej, da boš poslušal, to je bolje kakor darovanje.

Če vidiš, da v državi zatirajo ubožca in si lastijo sodbo in pravico, ne čudi se temu veselju, kajti nad visokim bedi višji in nad njima so še višji. Kdor ljubi denar, se denarja ne nasiti, in kdor ljubi bogastvo, se dobička ne nasiti. Kjer se množi imetje, se množijo tisti, ki ga uživajo: kakšen dobiček ima njegov lastnik, razen da ga je

videl na svoje oči? Spanje delavca je sladko, naj je malo ali veliko, bogatino pa sitost ne pusti, da bi zaspal.

Glej Božje delo: kdo more zravnati, kar je on ukrivil? Ob dnevu sreče bodi dobre volje, ob hudem dnevu pa pomisli: tudi to, kakor ono, je naredil Bog, tako da človek nikakor ne more dognati, kaj ga čaka.

Ne bodi preveč pravičen in ne delaj se pretirano modrega: zakaj bi se ugonabljal? Ne bodi preveč krivičen in ne bodi tepec. Zakaj bi umrl pred svojim časom? Dobro je, da se oprimeš tega, pa tudi onega ne izpustiš iz rok. Kdor se boji Boga, izpelje oboje. Na zemlji ni pravičnega človeka, ki bi delal samo dobro in bi nikoli ne pogrešil. Tudi vseh govoric, ki krožijo, si ne jemlji k srcu, sicer bi poslušal, kako te sramoti tvoj hlapec. Večkrat pa si, tvoje srce to ve, tudi ti druge sramotil.

Kdor se drži zapovedi, ne pozna hudobije, srce modrega ve za čas in sodbo. Noben človek nima oblasti nad dihom, da bi mogel zadržati dih življe-

nja, in nihče nima oblasti nad dnevom smrti, za smrtni boj ni odloga, krivica ne reši tega, ki jo počenja.

Ker obsodbe nad hudodelci ne izpolnijo takoj, ljudem pač narašča pogum, da delajo húdo. Grešnik stokrat stori hudobjo, pa še dolgo živi. Vendar tudi vem, da bo dobro tem, ki se boje Boga, prav zato, ker se ga boje. Krivčniku pa ne bo dobro in si kakor senca ne bo podaljšal dni, ker se ne boji Boga. Nečimrnost je, kar se dogaja na zemlji: So pravični, ki se jim godi, kakor da bi delali krivično, in so krivični, ki se jim godi, kakor da bi delali pravično.

Niti v svojih mislih ne preklinjaj kralja niti v svoji spalnici ne preklinjaj bogatina. Kajti ptica izpod neba bi raznesla tvoj glas, krilati ptič bi razglasil tvojo misel.

Razpošiljaj svoj kruh po vodi, po mnogih dneh ga boš spet našel. Kdor pazi na veter, ne seje, kdor gleda na oblake, ne žanje. Kakor ne poznaš poti vetra, ne zarodka v telesu nosečnice,

tako ne poznaš delovanja Boga, ki dela vse to. Zjutraj sej svoje seme in do večera naj ne miruje tvoja roka: saj ne veš, kaj bo uspelo, to ali ono ali pa bo morda oboje enako dobro.

Tudi če človek živi veliko let, naj se vseh veseli, misli pa naj tudi na temne dni, saj jih bo veliko.

Spominjaj se svojega Stvarnika v dnevih svoje mladosti: dokler ne pridejo hudi dnevi in se ne približajo leta, o katerih porečeš: »Niso mi všeč.« ... Kajti človek odhaja v hišo svoje večnosti. Prah se vrne v zemljo, kakor je bil, duh pa se vrne k Bogu, ki ga je dal.

Končna beseda po vsem, kar si slišal: Boj se Boga in izpolnjuj njegove zapovedi, kajti to je za človeka vse! Bog namreč pripelje pred sodbo vsako dejanje, tudi vsako zakrito, naj bo dobro ali húdo.

Članek je povzetek svetopisemske starozavezne knjige Pridigar.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Največja ljubezen

»Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.« (Jn 15,13)

Bog nam je spregovoril s srcem. Lahko bi uporabil znanstvene metode in enciklopedijo modrosti, vendar ga ne bi nikoli doživeli, niti razumeli. Naša izkustva pa so premalo, so varljiva, nepreverljiva, subjektivna in relativna. Dotaknil bi se samo naših občutkov, ne pa tudi duha. Zato se nam je Bog

razodel. Še več – učlovečil se je. Jezus Kristus je popolna in dokončna Beseda. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16)

Ta svetopisemska vrstica velja za najlepšo vrstico. Astronavti so jo s prvim poletom na Luno odnesli celo v vesolje in jo tam pustili. Kajti ni toliko pomembno, da je človek stopil na Luno, ampak da je Bog stopil na Zemljo. To vrstico najdemo na panojih, jumbo plakatih ob cestah, na avtih, na športnih prireditvah, na majicah zna-

nih osebnosti ... Če ne veš nič o Bogu in o Svetem pismu, začni s tem. Začni tukaj. Če pa to vrstico že poznaš, pa se vedno znova vračaj nazaj k njej. Dr. Martin Luther je rekel, da lahko v tej vrstici vidimo Božje srce.

Glavno sporočilo Svetega pisma je, da Bog ljubi. To je najbolj vesela novica za naš planet. To je Božji evangelij. Od vekomaj nas ljubi, z večno ljubeznijo. Kajti ljubezen je bistvo (esenca) Boga. Božja ljubezen je drugačna od vseh drugih ljubezni; ne pogojuje in je brez interesa. Je zastonjska, darovanjska, nesebična in brez zadržkov. Je *agape* ljubezen. Stara grščina je poznala več različnih besed za ljubezen, od *erosa* do *phillie*, a je izraz *agape* novost. Pomeni skrb za resnično dobro drugega, ki vključuje celo lastno daritev. Gre za solidarnostno ljubezen, latinsko *caritas*. Samo v luči ljubezni lahko pravilno razumemo Boga, brez strahu pred kaznijo, brez občutkov krivde in brez travm, kajti »v ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen prežene strah; strah je namreč povezan s kaznijo.« (1 Jn 4,18)

»Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja (prebiva) v ljubezni, ostaja (prebiva) v Bogu in Bog ostaja (prebiva) v njem.« (1 Jn 4,16) Max Lucado je zapisal: »Če ima Bog hladilnik, je na njem tvoja slika. Če ima denarnico, je v njej tvoja fotografija.«

Vse religije so človekov način iskanja Boga. V krščanstvu pa se je Bog razodel. Jezus je podoba Boga. Zato je rekel: »Kdor vidi mene, vidi Očeta, ki me je poslal.« Vidimo učlovečeno ljubezen. Krščanstvo je srečanje z Osebo, skriti in nedostopni Bog je postal naš osebni Bog. Zato je krščanstvo več kot dogodek, je oseba. Kajti ne morem reči Bog, če prej ne rečem Jezus. (K. Barth) Učlovečil pa se je zato, da nam vrne človeško dostojanstvo, da obnovi Božjo sliko v nas. V vseh ostalih verah govorimo o zaupanju človeka v Boga, krščanstvo pa nam razodeva, da ima Bog zaupanje v človeka. Bog se je zatekel k lastni kazni, samo da reši človeka. Človek je za Boga največja vrednota.

Zato mora tudi Cerkev verjeti v človeka, kakršnega koli in katerega koli, ne glede na njegov predznak. Mora se stalno gnati za človekom v njegovo izgubljenost. Evangelij nas tako kliče k humanizaciji (počlovečenju), v nove in zdrave odnose.

Naš Bog rešuje, *yaša'*. Odrešenje je univerzalna tema Svetega pisma. »Veselil se bom v Gospodu, radoval se bom v Bogu moje rešitve.« (Hab 3,18) Hebrejski izraz *yaša* pomeni »pomoč, osvoboditev, ozdravitev, zacelitev ran«, kajti Odrešeniku je v hebrejščini ime *Ješua'* – Jezus,

Odrešenik. »Daj mu ime Jezus, kajti on bo odrešil ljudstvo njih grehov.« Mi smo prostovoljno zgrešili, v hebrejščini *avon*, kar pomeni, da smo skrenili s prave poti, jo zgrešili, naredili napačen korak, se oddaljili od prave poti, se uprli Bogu in se dvignili zoper Boga. V Novi zavezi je to zapisano z grško besedo *hamartia*, kar pomeni, da smo zgrešili cilj. Če združimo oba biblična jezika, dobimo celoto: zgrešili smo Boga, naredili smo napačno izbiro, s tem pa smo izgubili vse, ker smo razdrli odnos z Bogom. Bog pa se nas je usmilil, *hanan*, kar pomeni, da se je dobronamerno sklonil k nam, da nas

reši v svojem usmiljenju in zvestobi, *hesed*, z zavzemanjem za nas, da nas varuje in brani, z vso naklonjenostjo do nas. Usmiljenje *rahamim* Judom označuje ljubeče materino naročje. Bog nas ljubi z večno ljubeznijo. In tudi če mati pozabi na svojega otroka ali pa ga zanemarja, Božja ljubezen nikoli ne zataji. Človek se v podarjeni nam svobodi sam odloča proti Bogu. Zato bodo tudi pogubljeni večna bolečina Božje ljubezni. Bog ne more drugega kot ljubiti. To je njegova narava. Če Bog ne bi ljubil, bi postal ne-bog, oprostite na izrazu, postal bi primerljiv hudiču. Sveta Trojica je

občestvo prežemanja ljubezni med Očetom, Sinom in Svetim Duhom. Ljubezen je Božja podoba. In tudi mi smo ustvarjeni po tej Božji podobi. Ustvarjeni smo iz ljubezni za ljubezen. Bog je popoln zaradi ljubezni. Kdor hoče biti popoln, mora ljubiti, kajti ljubezen je vez popolnosti. Ljubezen – to je glagol. Ljubezen dela Boga drugačnega od drugih bogov. To je njegova svetost, pa ne v moralnem smislu, kot jo razumemo mi.

Bog je svojo ljubezen dokazal. Ni ostal samo pri besedah. Dal je svojega edinega Sina, ki je istega bistva z

Očetom. Dal je torej samega sebe za nas. Božja ljubezen je najlažja stvar za sprejeti in najtežja stvar za razumeti. Lažje verjamemo v Božjo vse-mogočnost, v Boga Stvarnika, kot v Božjo ljubezen.

Bog je večer zaradi ljubezni. Ljubezen ga dela nesmrtnega. Kajti vse bo minilo, ljubezen pa ostane. Dela ljubezni ostanejo. Vera brez ljubezni je mrtva. Razpoznavni znak kristjana ni vera, ampak ljubezen. Samo ljubezen, ki se daruje, ozdravlja sebičnost. Vse, česar se dotakne ljubezen, je iztrgano iz smrti. Ljubezen, ki je lahko umrla, pa ni bila nikoli prava ljubezen. Samo prava ljubezen ima protistrup za strup smrti, ki je posledica greha. Že komaj rojeni človek ima postavljeno pravo diagnozo – smrt. Ne pa, kar napiše zdravnik, mrliški oglednik. Toda Kristus je vstal od mrtvih, ker se je ves izročil ljubezni do Očeta in do nas. Njegove rane dokazujejo ljubezen. Zato je nesmrten. Kajti pravi ljubezni pristaja trpljenju, ker prava ljubezen je trpeča ljubezen in se stalno daruje. Kdor veruje v takšno ljubezen, živi vekomaj.

Ni tako težko razumeti, da Bog ljubi vse ljudi, težko pa razumem, zakaj ljubi prav mene? Morda kdo misli, da Bog ni zanj in si dopoveduje: »Jaz sem pač ateist ...!« Nekdo je tudi tako razmišljal in rekel: »**Nikoli ne bom izgovoril besedice Bog**, ker jaz sem ateist. Že moj praded je bil ateist, moj ded je bil ateist, moj oče je bil ateist in tudi jaz sem - **hvala Bogu** - ateist.«

Če vprašaš muslimana, kje je njegov Bog, bo usmeril svoj prst proti nebu in rekel: »Tam zgoraj je!« Če to vprašaš hindujca, bo pokazal s svojim prstom k tlam in rekel: »Bog je povsod, v zemlji, cvetju, živalih, ljudeh, ker je vse to božanstvo.« Če isto vprašaš budista, ti bo pokazal njihovega meniha, zatopljenega v meditacijo, in rekel: »Tam prebiva Bog.« Če to vprašaš Juda, bo rekel, da je Bog tam, kjer se do potankosti izvršuje sveta postava. Če vprašaš isto vprašanje kristjana, pa bo rekel, da je Bog tam, kjer je naš greh, ker Bog naš greh potrebuje, da bi nam lahko pokazal, da je on Bog ljubezni in usmiljenja. Kajti »nihče nima večje ljubezni,

kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji ...»

Božja ljubezen je nespremenljiva. Tom Cruise je leta 1987 srečal Mimi Rogers in se z njo oženil. Toda leta 1990 sta se ločila. Isto leto je srečal ljubezen svojega življenja, Nicole Kidman, in se z njo oženil. Ljubezen je trajala do leta 2001, ker se je zaljubil v Penelope Cruz in se z njo oženil, a je sreča trajala le eno leto. Potem si je vzel dve leti časa, a je srečal žensko, ki jo je opisal kot »the love of his life«, Katie Holmes. Potem je v oddaji Oprah's show poskakoval na kavču in se nasmejan hvalil: »Končno sem srečen, zaljubljen sem in ni mi mar, kaj si drugi mislijo o tem!« Človeška ljubezen je nestanovitna, muhasta, preračunljiva. Božja ljubezen pa je nespremenljiva, brezpogojna in je brez zadržkov. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji ...«

Kaj pa je dokaz prijateljstva? »Pravi prijatelj je samo tisti, ki ostane s tabo, ko so vsi in vse proti tebi, ko ti nihče več ne zaupa in ne verjame; ko te

drugi pustijo na cedilu in ti ne dajo niti prilike, da jim poveš tudi svojo izkušnjo in resnico.« Bog te nikoli ne pusti na cedilu. Nas so običajno polna usta glede prijateljev, toda čas slej ko prej pokaže pravo prijateljstvo. Rana, ki jo prizadene prijatelj, najbolj boli in se več nikoli ne zaceli. Lažni prijatelji so slabši od sovražnikov. Najhujši pa ti postane nekdanji prijatelj. Resnično prijateljstvo je zelo redko. Mnogo ljudi vstopa v naše življenje, resnični prijatelj pa pušča za sabo trajne, blagoslovljene sledi. Ni toliko težko umreti za prijatelja kolikor je težko najti nekoga, ki bi dal svoje življenje zate. Jaz sem ga našel. Niso ga samo besede. Svoje prijateljstvo je dokazal. Ime mu je Jezus. »Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce.« »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji ...«

Te dni sem prebral resnično zgodbo, ki se je pred mnogimi leti zgodila v Kanadi. Mlad mož, žena in dva otroka so šli s prijateljem, ki ni imel družine, v gozd. Tam jih je napadel trop vol-

kov. Da bi rešil družino in otroke, se je njihov prijatelj vrgel med divje volkove in s tem pridobil na času, da so se lahko drugi rešili. »Naš prijatelj je daroval samega sebe za nas. Mi živimo zato, ker je on umrl namesto nas!«

Resnična ljubezen ni poželenje, sla, pohota. Resnična ljubezen ni zaslepljenost, zanesenost, slepa zaljubljenost, očarljivost, čustvo. Ljubezen je bolj kot vse drugo darovanje, žrtev, odrekanje. Prizadeva si za najboljše dobro drugega. Ljubezen vedno stane, je draga, ima ceno. Resnična ljubezen je v korist drugega, ne pa v svojo lastno korist. Ljubezen daje in si nikoli ne prisvaja. Požrtvovalna ljubezen je tiho, tudi ko je prizadeta, ko ni spoštovana, ko je zavrnjena, osramočena, ni cenjena, je izdana in pohojena. Mati Terezija je rekla: »Če molimo, bomo verovali. Če verujemo, bomo ljubili. Če ljubimo, bomo služili.« Zato je lahko rekla, medtem ko je v Kalkuti zavila gobavcu rano: »Danes sem se dotaknila Kristusa!« In še njeni dve znani izjavi: »Kristjani ne vedo,

da je križ brez ljubezni pretežak, ljubezen brez križa pa je prazna.« In: »Nihče izmed nas ne more sam po sebi narediti velikih reči, lahko pa naredimo majhne reči z veliko ljubeznijo.«

Dati življenje za prijatelja. To je končen in odločilen preizkus ljubezni. Dati besedo za prijatelja. Staviti nanj, ne pa ga zatajiti. Smrt je namreč zadnji preizkus ljubezni. Ko se ljubezen začne spraševati, kdo je moj prijatelj in kdo je moj sovražnik, je že padla pod nivo prave ljubezni. (Loyd) Bog ima za edino merilo samo ljubezen. Samo po sadu ljubezni smo prepoznavni. Ne čudi, da je Mahatma Gandhi rekel: »Če bi se kristjani med sabo ljubili in bi bili zares takšni, Indija ne bi imela več hindujcev.«

»Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.« Pravi prijatelj je kot ena duša v dveh telesih. (Aristotel) Pravi prijatelj je tisti, pred katerim si lahko tak, kakršen si v resnici. Pravi prijatelj dela zate, ne pa proti tebi. Glede na vse

navedeno je Jezus res prijatelj grešnikov in najboljši prijatelj. Boljšega prijatelja ni nikjer. Prijateljstvo pa je stvar svobode, kajti v prijateljstvo ne moreš nikogar prisiliti. Nelson Mandela je zapisal modro izjavo: »Svoboden si, če spoštuješ svobodo drugega!«

Jezus pravi, da pravi prijatelj dá življenje za svoje prijatelje. In da večje ljubezni od te ni. »Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.« (Rim 5,8)

V zgodovini človeštva je umrlo že mnogo ljudi (altruistov) iz ljubezni za druge. Za svoj ideal pa je umrlo tudi mnogo mučencev ali pa borcev za svobodo. Vendar njihova smrt nima univerzalnega pomena in odredšujočih posledic. Mati daruje življenje za svojega otroka iz sebičnega gena, ker hoče, da njeno potomstvo naprej živi, in tudi če bi ga darovala za koga drugega, s tem ne bi bilo odrešeno celotno človeštvo. Prav tako daritev padlega borca za svobodo ne prinese svobode celemu človeštvu za vso večnost. Nobena druga religija ne

pozna takšne »smrti Boga«. Naš Bog ima rane. Ali vas to ne gane? Povsod drugje je sramotno in nedopustno, da bi Bog trpel in umrl. Samo krščanski Bog Oče se je odločil za križ, ki je več kot absurd, je paradoks, pravilneje rečeno je »iznad smisla« in je iznad kritično – analitične logike.

Tedanji rabini so učili, naj vodo pije samo tisti, ki vodo ima, da preživi. Že to je v nasprotju z vsako vzajemnostjo, solidarnostjo. Kako radikalno drugačen je šele Jezusov nauk, ki pravi, da se mora tisti, ki vodo ima, vodo odreči in jo podariti tistemu, ki vode nima. Mora torej umreti, da lahko drug živi. Ta novost je tako velika, da jo je moral izvesti sam Bog. Zato je bilo to, kar Jezus pravi, za poslušalce nevzdržno in neprimerno in se s tem niso mogli strinjati: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.« Za pogane je smrt Boga škandal (sramotno zgražanje), za Jude pa blasfemija (pohujšljivo bogokletje), ker izničuje absolutno nedotakljivost Boga. Na križu namreč visijo nemočni zločinci in

je to znak kazni, sramote, ne pa zma-
ge.

Kakšen Bog je to, ki zavestno pošlje na svet svojega Sina v smrt, da bi s tem ublažil svoj srd in potešil in zado-
voljil svojo užaljeno ter prizadeto čast zaradi greha? Ki kot krvnik muči in uniči svojega Sina? In če je že moral umreti, zakaj ni raje umrl mirno in tiho v postelji, brez bolečin, z evtanazijo? Zavedati se moramo, da Bog ni samo Bog ljubezni, ampak je tudi pravični Bog, zaradi česar mora greh kazno-
vati, kajti v naprej nas je posvaril, da je plačilo za greh smrt. A smo se v podarjeni nam svobodi vseeno odločili za greh. Če bi si Bog po vsem tem premislil, bi ga imeli za lažnivca, tako pa je našo kazen smrti prevzel nase. Zato nima nihče večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatel-
je. Strašni greh zahteva tudi strašno Jezusovo smrt. Prerok Izaija pravi, da mi vidimo v tej smrti, kot da je udarjen od Boga, v resnici pa so to storili naši grehi in Božja ljubezen do nas. Na kri-
žu ga torej niso držali žebli, ampak ljubezen. Da, naši grehi so gorivo za

Božjo ljubezen. Nikoli ne pozabimo, da mi nismo prvenstveno ustvarjeni zato, da bi ljubili Boga, ampak da Bog ljubi nas. (C. S. Lewis)

Pri križu ne gre za seštevek fizičnih bolečin. Seštevek fizičnih bolečin je bil večji v rimski areni v času Nerona ali pa v nacističnem Auschwitzu. Tudi oba razbojnika, ki sta bila križana ob Jezusu, sta trpela. Ne gre za to, da bi Bog užival nad trpljenjem svojega Sina. On ni sadistični Bog, ki hlepi po krvi, ampak je Oče. Ni bolečina tista cena, ki nas je odkupila, ampak ljube-
zen. Ni trpljenje tisto, ki nas je odkupi-
lo, ampak ljubezen. In tudi vse trpljen-
je človeštva se ne da primerjati s trp-
ljenjem samega Boga, ki je v Sinu trpel na križu. Navsezadnje bi lahko Bog poslal na svet trpet brezgrešne angele. Ne gre torej niti toliko za vpra-
šaje, da je moral brezgrešni umreti za grešne, ampak gre za vprašanje lju-
bezni. Sam Bog nas ljubi in nam hoče to ljubezen dokazati. To je veseli evangelij, dobra novica. Samo to mora biti oznanilo njegove Cerkve. Nobeno ustrahovanje, nikakršna

manipulacija. Mi ne častimo trpljenja Boga, ampak Božjo ljubezen. Ni nam treba uprizarjati pasijona, kajti mi nismo odrešeni zaradi Jezusovega strašnega trpljenja, ampak zaradi tega, ker je Bog tako ljubil ta svet. (Jn 3,16) Tako pravi Biblija. Bog je trpel zato, da nam pokaže ceno ljubezni in ceno greha. Mi ne povečujemo, ne povzdiguje in ne slavimo trpljenja kot ostale religije, ampak Božjo ljubezen. To je predmet našega oboževanja in vsake Gospodove večerje. Zato je največji čudež, ko se dva ljubita, ko se imajo ljudje radi, ko si dva pogledata v oči, si odpustita in se objameata. Takrat je na delu Očetova ljubezen. Takrat smo zares bratje in sestre. »Sad Duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvari ni postave.« (Gal 5,22-23)

»Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se

krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane. Ljubezen nikoli ne mine.« (1 Kor 13,4-8)

Bral sem, da je v okolici zahodne Oklahome v ZDA prst rdeče barve, kar je posledica železa, ki oksidira v tleh. To se pozna tudi na čevljih, ker teh madežev ni moč izbrisati, ne očistiti. Ko pride nekdo iz teh krajev drugam, mu takoj rečejo: »Ti pa nisi od tukaj, kajne?« Preprosto je to razpoznavno po čevljih. Tudi resnični kristjan je prepoznan po sadu ljubezni. »Ti pa nisi iz teh krajev, kajne? Ti pa nisi od tukaj! Drugačen si.« Jezus pravi, da nas bo ta svet prepoznal kot njegove učence samo po ljubezni. Tako ljubiti pa se učimo od Jezusa. Pa čeprav danes to ni več vrednota. Ampak modrost uči, da večina in resnica ne gresta vedno skupaj. »Večje ljubezni nima nihče kot je ta, da dá svoje življenje za svoje prijatelje.«

Chuck Colson je zapisal resnično zgodbo o skupini ameriških zapornikov med 2. svetovno vojno, ki so

morali težko delati v zaporu. Vsak je moral ves dan z lopato kopati, zvečer pa so stražarji njihove lopate prešteli. Nek večer je stražar preštel namesto dvajsetih lopat le devetnajst lopat. Zato je pobesnel in vpil, naj izstopi tisti, ki lopate ni vrnil, sicer jih bo za kazen pet ubil. Nihče se ni odzval. Nastala je globoka tišina in napetost. Krvoločni stražar je že hotel začeti streljati, a je tisti hip izstopil iz vrste devetnajstletni mladenič. Stražar ga je zgrabil, potegnil naprej in ga ustrelil v glavo. Ostalim pa je zapretil, naj bodo drugič bolj skrbni. Ko je stražar odšel, so fantje še enkrat prešteli lopate in bilo jih je dvajset. Stražar se je zmotil pri štetju. Ampak prijatelj je dal svoje življenje za svoje prijatelje. Si lahko predstavljate, kaj so doživljali ostali? Kakšna čustva so se jih lotevala? Ostali so živi, ker je namesto njih umrl prijatelj. Ko so gledali njegovo telo na tleh, so pomislili na njegovo ženo in otroke, ki so ga zaman čakali, da se vrne domov. Umrl je za svoje prijatelje. »Večje ljubezni nima nihče kot je ta, da dá svoje življenje za svoje prijatelje.«

Lea Brkič
 evangelijska
 pastoralna delavka,
 animatorka in
 moderatorka na
 področju družbenih
 dejavnosti
 Evangelijske cerkve
 v Novem mestu

Če si žejen, pridi

Prisluhnimo zanimivemu vabilu preroka Izaije: »O, vsi, ki ste žejni, pridite k vodi, in vi, ki nimate denarja, pridite k vodi, in vi, ki nimate denarja, pridite, kupite in jejte!« (Izaija 55,1)

Izaija ne kliče kogarkoli, ampak samo tiste, ki so žejni. Kdo pa je žejen? Žejen je prav vsak človek, ker smo ljudje tako ustvarjeni. Človeško telo vsebuje 70 do 85 % telesne teže vode. Strokovnjaki ugotavljajo, da občutek žeje pri človeku kaže na zelo resno stanje. To je stanje, ko je člo-

vek tik pred dehidracijo. To pomeni, da bi ljudje morali piti toliko vode, da do občutka žeje sploh ne bi prišlo. Danes nas ne le zdravniki, ampak tudi mediji, opozarjajo in ozaveščajo, kako pomembno je, da zagotovimo našemu telesu dovolj vode. Če smo razumni, sprejmemo te nasvete in poskrbimo za svoje telo kot najboljši gospodarji, ki s svojo lastnino ravnajo nad vse skrbno in pametno.

Smo kdaj pomislili, da je morda tudi naša duša žejna? Človek kot ustvarjeno bitje hrepeni po svojem Stvarniku, pa če to prizna ali ne. To hrepeneje je žeja duše, ki je ni mogoče

zadovoljiti niti z najboljšo vodo tega sveta. Te žeje ne more potešiti nihče drug kot samo Stvarnik, ki je pravzaprav vzrok, da žejamo po njem. Sveto Pismo nam odkriva, kako pristen odnos sta imela prva dva človeka, Adam in Eva, z Bogom. Ko pa sta zgrešila, se je ta odnos porušil. Vedela sta, da Boga potrebujeta. Vedela pa sta tudi to, da sta zgrešila. Zato sta se skrila pred Bogom. Če bi jima bilo vseeno, kar sta naredila, ne bi iskala krivca. Tako pa sta obtoževala drug drugega in kot krivca obdolžila tudi kačo, in navsezadnje tudi Boga. Njun odnos z Bogom izraža človekovo žejo po Bogu. Ko pa je bil ta odnos porušen, je za njiju nastopila »duhovna dehidracija«. Z njunim padcem v greh je celotno človeštvo podedovalo stanje »duhovne dehidracije«. Toda Bog, ki mu je bilo mar za človeka, je poskrbel za živo vodo. Zato Izaija kliče: »O, vsi, ki ste žejni, pridite k vodi!« Jezus je namreč rekel Samarijanki: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti prav: 'Daj mi piti', bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.« Jezus je ta živa voda, živ izvir, neusahljiv stude-

nec. Samo on lahko poteši duhovno žejo vsakega človeka. On nam ne kaže poti k studencu, ampak je on sam ta studenec. Ali želiš piti vodo, ki ti jo ponuja kot dar? Priznati moraš, da si žejen. Morda si že poskušal svojo duhovno žejo zadovoljiti, a si še vedno žejen in celo razočaran. Ljudje včasih mislimo, da bomo žejo telesa potešili z nečim drugim in ne z vodo. Poskušamo s sokom. Potem pa ugotovimo, da smo še bolj žejni kot smo bili prej, kajti pravo žejo lahko v bistvu potešimo samo z vodo. Morda smo tudi duhovno žejo poskušali potešiti s »sokom«, ki nam ga ponujajo na policah duhovnih alternativ, kjer se dozdeva vse zelo mikavno. Žal pa nič od tega ne odžeeja naše duše. Človek se v resnici lahko odžeeja samo pri pravem izviru, ki nam ga ponuja Odrešnik Jezus Kristus.

Zanimivo je tudi to, da Izaija kliče k vodi tiste, ki nimajo denarja. Preseneča, ko pravi, naj kupijo tisti, ki nimajo denarja. Kakšna kupčija pa je to, da kupuješ, če nimaš denarja? Če bi Izaija danes živel, bi ga prav gotovo

obsodili, da je bankir, ki s prevaro pridobiva komitente. Morda bi ga preganjali tudi kot tajkuna. Toda Izaija ni ljudi vabil s prevaro. Vedel pa je, da je cena žive vode, ki zadovolji žejo človekove duše, tako velika, da je nihče nikoli ne bi mogel plačati. Namreč Božje ljubezni, izkazane z Jezusovo daritvijo na križu, ni mogoče kupiti z denarjem. To je živa voda, ki jo lahko dobimo brezplačno, čeprav je njena cena zelo visoka. Vendar moramo pristopiti h kupčiji. Kako? Zamislimo si, da stojimo pred čistim, svežim izvirrom vode nekje v planinah. Voda teče in jo lahko pijemo. Toda stopiti moramo do izvira, se nekoliko skloniti, vzeti kozarec iz nahrbtnika in kozarec postaviti pod izvir. Če nimamo kozarca, pa iztegnemo roke pod izvir in voda teče v naše dlani. Torej približati se moramo k izviru. Voda lahko teče, a jaz sem še vedno žejna, čeprav se mi voda naravnost ponuja. Nič mi ne koristi, če se mi je težko le nekoliko skloniti in prestreči vodo v dlan, čeprav mi te vode ni potrebno niti plačati. Le zajeti jo moram. Jaz pa raje z viška opazujem izvir in razmišljam: »Ali

je ta voda sploh pitna? Ali me ne bi bolj odžejal kakšen sladek napitek?« Kdo je potem kriv, če odidem od izvira žejna? Nihče drug kot jaz.

Da se duhovno odžejam, moram stopiti v kupčijo z Jezusom. Premagati moram svoj ponos in mu priznati, da nimam ničesar, kar bi mu lahko dala v zameno za živo vodo, ki mi jo je on pripravljen dati. Vse, kar mu lahko ponudim, je le moje izsušeno srce, ki

pa obupno hrepeni po tem, da se resnično odžėja. Priznam mu, da sem že iskala tudi druge izvire, ki pa me niso odžejali. On je moje zadnje upanje. Bom tudi tokrat razočarana? Ne, ne bom, ker sem sledila vabilu Božje Besede po preroku Izaiji in tokrat prišla k resničnemu izviru žive vode.

Jezus je svoj pogovor s Samarijanko zaključil z naslednjimi besedami: »Vsak, kdor pije od te vode (iz stu-

denca), bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.«

Ali si želiš te vode, ki ti jo Jezus ponuja? Potem več ne čakaj niti za trenutek. Tam, kjer si in kakršen si, povabi Jezusa. On je edini pravi izvir žive vode. Zato pridi k temu izviru, da boš tudi sam lahko postal izvir.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Vi ste moje priče

»Vi ste moje priče, govori GOSPOD, in moji služabniki, ki sem jih izvolil, da spoznate in mi verjamete, da uvidite, da sem to jaz! Pred menoj ni bil noben bog upodobljen in za menoj ne bo nobeden. Jaz, jaz sem GOSPOD, razen mene ni rešitelja. Vi ste moje priče, govori GOSPOD, in jaz sem Bog.« (Iz 43,10-11.12b)

»Ne plašite se in ne bojte se! Mar vam nisem to zdavnaj dal slišati in oznanil? Vi ste moje priče.« (Iz 44,8)

»Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,8)

Preden se je naš Gospod Jezus poslovil od svojih učencev in odšel v nebo, je dal svojim učencem zapoved, naj gredo in naredijo vse narode za njegove učence. Jezus pa je tudi vedel, da so sami po sebi glede tega naročila nemočni in ne bi mogli izpolniti tako obsežne in zahtevne naloge. Zato jim je dal čudovito obljubo: Preden greste v svet kot moje priče in moji glasniki, pojdite v gornjo izbo in počakajte na obljubo, ki vam je dana.

Ko boste krščeni z močjo Svetega Duha, boste lahko moje priče. Potem vas niti sam pekel ne bo mogel zaustaviti, kajti Sveti Duh vam bo dajal moči in srčnosti, da boste lahko premagovali vse ovire in ponesli to rado-
stno vest vse do konca sveta.

Ta zapoved in tudi obljuba veljata še danes. Kajti Gospod Jezus je svoji Cerkvi zaupal dve najpomembnejši nalogi, in sicer: EVANGELIZACIJO in MOLITEV. Jezus je umrl in se daroval za vse ljudi na svetu. Svet drvi v uničenje, pogubo in ječi od teže greha. Bog pa si tako želi, da bi njegova milost in evangelij dosegla še mnoga, mnoga srca. Zato svet potrebuje pričevalce, glasnike, ki bi tudi danes ponesli evangelij v vsak dom, v vsak kotiček sveta. Poglejmo si en svetopi-semški primer, kaj pomeni biti pričevalec oziroma priča.

»V Cezareji je živel mož z imenom Kornelij, stotnik čete, ki se je imenovala itálska. Bil je pobožen in bogaboječ z vso svojo družino. Ljudem je delil obilno miloščino in vedno molil k

Bogu. Podnevi – približno ob deveti uri – je v prikazni razločno videl, kako prihaja k njemu Božji angel, ki ga je ogovoril: 'Kornelij!' Kornelij se je zastrmel vanj in preplašen vprašal: 'Kaj je, gospod?' Angel mu je rekel: 'Tvoje molitve in tvoje miloščine so prišle k Bogu in spomnil se je nate. In zdaj pošlji nekaj mož v Jopo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter! Ta je gost pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.' Ko je angel, ki mu je to govoril, odšel, je Kornelij poklical dva izmed svojih služabnikov in vojaka, pobožnega moža iz svojega zvestega spremstva. Povedal jim je vse in jih poslal v Jopo.« (Apd 10,1-8)

Odlomek govori o rimskem stotniku, ki je živel in služboval v Cezareji, mestu, ki je od Jope oddaljeno okoli 50 km. Evangelist Luka, ki je zelo natančen v opisovanju dogodkov, je tudi v tem primeru zelo natančen, ko opisuje Kornelijevo spreobrnjenje. Evangelist daje čudovit opis Kornelija. »Bil je pobožen in bogaboječ z vso svojo družino. Ljudem je delil obilno miloščino in vedno molil k Bogu.« (v. 2)

Peter! Ta je gost pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.« (v. 4-6) Nekateri rokopisi dodajajo še: »Ta ti bo povedal, kaj moraš storiti.« Da se je to res tako zgodilo, pove tudi sam apostol Peter v enajstem poglavju,

Pobožen, bogaboječ, in to z vso družino, mi bi rekli dobrega srca, dobrotnik, saj je bil zelo radodaren, delil je obilno miloščino, ko je pomagal ljudem v stiski. In kar je zelo zanimivo za rimskega vojskovodja – vedno je molil k Bogu. Mi bi rekli čudovit človek, svetnik, ki bo zagotovo šel v nebesa. In čeprav je bil Kornelij bogaboječ, pobožen, zelo darežljiv in velik molivec, vidimo, da mu je nekaj manjkalo. Božje svete oči, ki so bile uprte vanj, so vidеле njegovo iskrenost in ves njegov trud in to je Bog bogato nagradil. Ko je bil Kornelij zopet v molitvi, ob treh popoldne, se mu je prikazal Božji angel, ga ogovoril in mu povedal: »Tvoje molitve in tvoje miloščine so prišle k Bogu in spomnil se je nate. In zdaj pošlji nekaj mož v Jopo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje

ko je o vsem poročal Cerkvi v Jeruzalemu. Peter je pojasnil: »Povedal je [Kornelij], kako je videl angela, ki se je ustavil v njegovi hiši in rekel: 'Pošlji v Jopo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter! Ta ti bo govoril besede, po katerih boste odrešeni ti in vsa tvoja hiša.'« (Apd 11,13-14)

Ko sem na začetku svoje krščanske poti prebrala ta odlomek, sem bila zelo navdušena nad tem, da se je Korneliju prikazal sam angel, in sem si zaželela, da bi tudi jaz imela tak privilegij. Po nekaj letih, ko sem se bolj poglobila v to zgodbo, sem se začela spraševati, kako to da ni kar sam angel Korneliju povedal, kaj mora storiti, da bi bil odrešen. Ampak je namesto tega moral Kornelij poslati po Petra, ki je takrat prebival 50 km stran,

da pride in Korneliju oznani radostno vest evangelija. Takrat sem šele doumela Jezusove besede: »Vi boste moje priče.« Kako to, da je Jezus zaupal tako pomembno in obsežno nalogo nam ljudem in ne angelom, ko vendar vidimo, da je bil še celo Peter poln predsodkov in da je imel Bog z njim nemalo dela, da ga je teh predsodkov rešil .

Bog je slišal Kornelijeve molitve, zato pošlje angela z namenom, da mu pove, če res želi spoznati Boga in bi bil rad odrešen, naj pokliče Petra, kajti ta mu bo lahko povedal za Božji načrt odrešenja. Tako vidimo, kako Kornelija obišče angel, istočasno pa, kako se v 50-km oddaljenem kraju s Petrom ukvarja Sveti Duh, ki pripravlja Petrovo srce, da bi šel do pogana in mu naznanil evangelij. Peter tega sam od sebe ne bi mogel storiti, ker je bil prežet s predsodki, kajti njegovo prepričanje je bilo, da Bog ljubi samo Jude. Spoznati in doumeti je moral, da je Jezusovo odrešenje za vse ljudi. Tako za Jude kakor tudi za pogane.

Vendar, kako to, da ni kar angel, ki je že tako bil tam pri Korneliju, temu povedal za pot odrešenja? V evangeliju po Janezu beremo: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16)

Vse človeštvo je strašno zgrešilo in bilo obsojeno na smrt, večno pogubo, na večno ločenost od Boga. Bog pa, ki je ustvaril človeka ter želel z njim imeti pristen odnos in je bila zaradi greha ta čudovita vez pretrgana, je po Sinu Jezusu Kristusu zopet vzpostavil ta odnos s človekom. Pred nami so velikonočni prazniki, velikonočno jutro, ko se bomo zopet spominjali Jezusovega trpljenja in tudi slavnega vstajenja. Ko kristjani po vsem svetu radostno vzdikajo – Slava, aleluja! – zavedajoč se veličine odrešenja. Jezus je daroval samega sebe za nas zemljane, da je nas rešil iz suženjstva greha, ko je umrl najbolj krute in sramotne smrti na križu. Umrl je za grešnega in izgubljenega človeka. Umrl in

daroval se je za nas grešnike in ne za angele. Zato je Jezus rekel svojim učencem: »In boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,8) Samo tisti, ki je rešen iz okov greha, ki doživi tako veliko milost in odrešenje, more pričevati, kaj mu je storil Bog. Tega angeli niso doživeli, zato o odrešenju tudi ne morejo pričevati. Pričevalec je lahko le tisti, ki doživi, in ne tisti, ki le nekaj sliši in nekaj o Jezusu ve. Peter, ki je srečal Boga, ki odrešuje, je mogel pričevati Korneliju, kaj naj stori, da bo rešen, on in vsa njegova družina.

Dokler se ni apostol Pavel srečal z vstalim Jezusom, je lahko pričeval in branil le svojo religijo, in to na zelo nasilen način. Ko pa je sam doživel velikonočno vstajenje v svojem srcu, je postal največji pričevalec v vsej zgodovini krščanstva. V njegovem srcu je gorel ogenj za evangelizacijo, ker je doumel veličino odrešenja. Doumel je veličino Jezusove daritve, doumel je veličino Božje milosti in Božje ljubezni. Obhodil je ves tedanji

svet, da bi prinesel to luč evangelija do skrajnih mej sveta. Srečanje in odnos z Bogom ter gotovost odrešenja, sta mu dajala toliko moči, da ga v tem poslanstvu ni moglo nič zaustaviti: ne preganjanje, ne lakota, ne brodolom – nič. V njegovem srcu je gorela le ta želja, kako ugoditi svojemu Gospodu Rešitelju, tistemu, ki ga je rešil iz okov greha, okov religije in svetohlinstva, ter želja, da bi vsi ljudje slišali evangelij in našli odrešenje.

Svet in naša generacija sta bolna, umirata, dobesečno ječita pod težo krivde in greha. In to izkoriščajo mnogi gururji in lažni mesije. Na trgu sveta je poplava alternativ, religij in tistih, ki obljublajo nemogoče stvari. In tako mnogi prepotujejo zelo dolge razdalje vse do drugega konca sveta v iskanju zadovoljstva, zdravja, olajšanja tegob ali vsaj malo miru od vseh praznih obljub. Mnogi zapravljajo cela premoženja v vsem tem iskanju in, ko se nič ne zgodi, jim ugasne še tisto zadnje upanje in se vdajo v usodo: »Kar bo, pa bo«. Takšno stanje je vladalo tudi v času, ko se je sam Bog učlovečil v

Sinu Jezusu Kristusu, da je obupani in obubožani zemlji prinesel najbolj radostno vest. Ko je razkrinkal tiste, ki so obljubljali nekaj, kar niso mogli dati, in so se mastno gostili na račun preprostih ljudi. Kajti lažne obljube je potrebno mastno plačati. Jezusu pa so se množice smilile. »Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja.« (Mt 9,36)

Prehodil je mesta in vasi, ko je oznanjal in ozdravljajal. Tisti, ki so doživeli osebni odnos z Jezusom, ki so jim bili odpuščeni grehi in so bili ozdravljeni, so komaj čakali, da so lahko to povedali dalje. Medtem ko so oznanjali, kar so doživeli, so postali pričevalci. Tistim, ki še niso vedeli za Jezusa, so govorili: »Poglejte, kaj mi je storil Gospod Bog. Pridite, pogledajte, sami se prepričajte, da je ta Jezus obljubljeni mesija, saj je tako drugačen od vseh naših vodij.«

Brat, sestra, vsi, ki se hvalimo, da smo odrešeni in da imamo osebni odnos z vstalim Gospodom, – ali gori tudi v naših srcih ta ogenj in strast za

evangelizacijo? Se našemu srcu smilijo trpeče in izmučene množice, ki nimajo več nobene orientacije? Če je kdajkoli svet potreboval luč evangelija, besedo upanja in košček ljubezni, je to danes. Ali za takšno stanje kritiziramo in krivimo oblast, delodajalce, zdravnike, šolstvo ali kaj drugega? A smo pozabili, da je Cerkev tista, ki bi morala svetiti in pokazati svetu, kaj je prav? Naš Gospod Jezus je rekel, da smo mi luč in da smo mi njegove priče. Ne pričakujmo, da bo svet dal rešitev. Cerkev je tista, ki bi morala iz cerkva in src vernikov vreči ven svet, ki se je pretihotapil noter. Ampak mi na žalost bolj tlimo, kakor gorimo. Naj nam bo Vsemogočni Bog milosten, ko ga prosimo, da zažge v naših srcih ogenj strasti za evangelizacijo, strasti za pridobivanje izgubljenih za Jezusa, za Božje kraljestvo. Iz ljubezni do njega izpolnimo njegovo zapoved, nalogo, ki nam jo je zaupal, da jo opravimo namesto njega. »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mk 16,15)

Naj ne zatajimo v tem poslanstvu.

Bob Jones

Kdo je kristjan?

Spoštovani bralci, pozivam vas, da pozorno prisluhnete besedam iz Apostolskih del 11,26, kjer je zapisano: **»V Antiohiji so učence najprej začeli imenovati kristjane.«** Nimam namena govoriti o tem, zakaj so jih imenovali kristjani, temveč vam želim v luči Nove zaveze povedati, kdo sploh kristjan je.

Obstaja veliko zmotnih, privzetih in lažnih zamisli o tem, kaj pomeni biti kristjan. Če bi spraševal posameznike, kdo je kristjan, bi dobil različne odgovore. Nekateri bi rekli, da je kristjan oseba, ki živi v krščanski deželi. Drugi bi trdili, da je kristjan oseba, ki plačuje cerkveni davek in pošteno živi. Nekateri pa bi vztrajali, da je kristjan tisti, ki ima cerkvene zakramente. Toda kristjan ni oseba, ki živi, kakor mi temu pravimo, v krščanski deželi. Pravzaprav ni na svetu niti ene krščanske dežele. Naj imamo kako deže-

lo za še tako krščansko, v njej ne najdemo krščanskega načina življenja. Lahko je krščanska zgolj po tradiciji. Upam, da me ne boste napačno razumeli, kajti vse, kar je v kaki deželi resnično vredno, prihaja iz krščanske vere. Resnični kristjani so kakor svetilnik v temi, vidni daleč naokoli. Druhim omogočajo pravo orientacijo in usmerjajo ljudi v varen pristan, k Jezusu.

Moja dežela je znana kot zelo krščanska dežela, in če bi vsi kristjani to deželo zapustili, bi civilizacija propadla. Kljub vsemu pa si upam trditi, da nobena dežela ni krščanska, če večina ljudi v njej nima pravnega odnosa z Bogom. Evangelij sem oznanjal že v več kot štiridesetih deželah sveta, vendar sem v njih našel zelo malo resničnih kristjanov.

Lahko živite v deželi, ki se imenuje krščanska, pa vendar niste kristjan. Povem vam še nekaj. Lahko se pridružite kateri koli Cerkvi, pa zaradi tega prav tako ne postanete kristjan. Lahko stojite celo za prižnico in pridigate, pa kljub temu niste kristjan. Lah-

ko greste v cerkev vsako nedeljo in požete v cerkvenem zboru, vsak dan berete Sveto pismo in izgovarjate molitve, pa vseeno niste kristjan. Lahko sta vaš oče in mati kristjana, pa vendar še vedno niste odrešeni.

Kristjan je oseba, v katere življenju so prisotne najmanj štiri stvari. Če teh stvari v vašem življenju ni, niste kristjan. Lahko ste moralna oseba z visokimi ideali, živite kar se da pošteno, počnete čudovite in velike stvari, delate dobra dela, vendar če te štiri stvari niso prisotne v vaši duši, niste kristjan.

Katere so te štiri pomembne stvari?

Spoznati moramo, da smo grešniki in tega se moramo tudi zavedati.

Moramo se spokoriti za grehe in se od njih ločiti.

Moramo se spreobrniti h Kristusu.

Doživeti moramo novo rojstvo v duhu.

Vsak človek se mora zavedati svojih grehov. Mora se spokoriti. Mora se spreobrniti. Mora biti novorojen.

Zavedam se, da je zaradi tega pridigarjevo delo resnejše in zahtevnejše kot delo kirurga v operacijski dvorani. Hvala Bogu za požrtvovalne kirurge, Božji dar so, spoštujemo jih in jih nujno potrebujemo, vendar se oni ukvarjajo s smrtnim človeškim telesom, pridigarji pa se ukvarjajo z nesmrtno dušo. Zato si ne morem dopustiti nikakršne napake. Duhovnik je lahko povsem iskren in dobro misleč, pa vendar lahko izgubljeno dušo pošlje v popolnoma napačno smer. Pred več leti se je na severovzhodu neke dežele v zasneženih gorah vzpenjal vlak. V vlaku je bila mlada žena z malim detetom v naročju. Imela je vozovnico za nek kraj, na katerem se vlak ni ustavljal, razen če ni bilo potnikov z vzhoda. Vsakokrat, ko je zagledala sprevodnika, ga je spomnila, naj ne pozabi na njeno postajo. »Ne skrbite, gospa,« ji je odgovarjal sprevodnik, »skrbim za to, da boste izstopili na pravem mestu.« Končno ji je tudi potnik, ki je sedel nasproti nje, rekel: »Ne skrbite, gospa, jaz vam bom povedal, kdaj pride vaša postaja in boste lahko izstopili.« Končno se je

vlak ustavil. Gospod, ki je sedel nasproti nje, je rekel: »Gospa, to je vaš kraj.« Pobrala je stvari in stopila iz vlaka, držeč svoje dete v naročju. Vlak je odpeljal naprej in se čez kakih trideset minut ponovno ustavil. Sprevodnik je vstopil v kupe in vprašal: »Kje je gospa, ki je želela izstopiti na tej postaji?« Človek, ki je sedel v kupeju, pa mu je odgovoril: »Izstopila je pred tridesetimi minutami.« »Ste ji vi rekli, naj izstopi?« ga je vprašal sprevodnik. »Da, tisto je bila njena postaja, kajne?« »Ne, to sploh ni bila postaja. Strojevodja je za trenutek ustavil lokomotivo, da bi nekaj popravil. Zagotovo daleč okoli tistega kraja ni niti ene hiše. Če ste tisti gospe rekli, naj tam izstopi iz vlaka, je sedaj skupaj z otrokom že mrtva, kajti zunaj sneži in brije mrzel veter.« »O, ne«, je zavpil človek, »mislim sem dobro in bil sem prepričan, da je tisto njena postaja.« »Verjamem, da ste mislili dobro«, je odgovoril sprevodnik, »vendar ste odgovorni za smrt te žene in njenega otroka.« Takoj so krenili za njo, a so jo našli mrtvo. Prav tako dete v njenem naročju.

Dragi prijatelji, lahko ste iskreni, lahko mislite dobro, pa vendar lahko date napačno navodilo, zato je moja dolžnost, da vas seznanim z osnovnimi resnicami Kristusovega evangelija. Mnogi so prepričani, da dajejo prave nasvete, vendar vodijo v smrt. Zato ne dopustite, da odločajo o usodi vaše duše drugi, kajti odločitve drugih so lahko tudi pogubne. Vi osebno morate biti prepričani o svojem grehu in se morate zavedati, da ste brez Kristusa izgubljeni. Vi osebno se morate spokoriti in pokesati. Vi osebno se morate spreobrniti k Jezusu, edinemu Odrešeniku sveta. Vi osebno morate doživeti novo rojstvo v duhu. Morda boste rekli: »To so sami teološki izrazi in sploh ne vem, kaj pravzaprav pomenijo.«

Nekoč sem jih videl tako ilustrirane: Popotnik hodi naravnost po cesti, nakar zastane in se vpraša, ali gre sploh v pravo smer. Nato ugotovi, da gre v napačno smer, zato se mora obrniti in iti po drugi poti. Ustaviti se, pomeni imeti globoko prepričanje o svoji grešnosti in se tega tudi zaveda-

ti. Zato se popotnik odloči za drugo pot. To je spokorjenje. Nato se obrne v novo smer in nadaljuje pot. To je spreobrnjenje. Sedaj gre v popolnoma drugo smer. Njegovo mišljenje in način življenja sta spremenjeni. Zdaj zaupa in veruje v Jezusa Kristusa kot svojega osebnega Odrešenika. Iz tega sledi novo rojstvo v duhu, v globini človekovega bitja. Novo rojstvo je božansko življenje, ki ga človek dobi z vero v Jezusa. Biti odrešen pomeni brezplačno sprejeti Božji milostni dar zveličanja in večnega življenja.

Sveto pismo jasno pravi, da je dal Bog vsem, **ki so ga sprejeli in verujejo v njegovo ime, pravico, da so postali Božji otroci.** Ta stavek izrecno uči, da ljudje, ki so sprejeli Jezusa, niso rojeni iz krvi in mesa, niti iz človeške volje, temveč iz Boga, kajti vse, kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh. Zato Jezus v pogovoru s tedanjim duhovnikom Nikodemom zaključil: »Resnično, resnično povem ti: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo« (Janez 3,5). V Prvem

Janezovem pismu pa beremo naslednje: »Kdor ima Sina (Jezusa), ima življenje.« Če sprejemamo Jezusa, imamo življenje. Lahko pripadamo katerikoli Cerkvi ali religiji, a smo kljub temu brez Kristusa izgubljeni.

Samo ena razlika je med kristjanom in grešnikom. Kristjan ima Kristusa, grešnik pa Kristusa nima. To je tako velika razlika, kot je razlika med nebom in peklom, med življenjem in smrtjo. Lahko imate vero, pa vendar niste kristjan. Pravzaprav ima vsak od nas neko vero. Brez vere enostavno ne morete živeti. Človek je že po svoji naravi religiozen, vendar to še ne pomeni, da je kristjan. Celo najbolj hudoben človek v vašem mestu ima neko vero. Vera je zaupanje. Tisto, v kar zaupate, je vaša vera. Lahko zaupate v majhno uro budilko, da vas bo zjutraj zbudila. Kristjan je oseba, ki svoje odrešenje in svojo večnost zaupa Gospodu Jezusu Kristusu.

Pred več leti sem stal ob smrtni postelji starega pridigarja iz Alabame. Starec je bil pridigar dolgih 50 let.

Opazoval sem njegovega sina, prav tako pridigarja, kako kleči ob očetovi postelji. »Oče, naj plašč tvojega blagoslova pade name,« je jokal sin. »Sin moj, potrudi se dobiti Gospodov (Jezusov) plašč. Moj je star in zakrpan,« je dodal umirajoči oče. »Toda oče, 50 let si pridigal Kristusov evangelij in naredil si več dobrih del kot kdor koli, ki ga poznam.« Starec pa je s tihim, vendar z odločnim glasom rekel: »Ne govori mi o tem, sin. Govori mi o Jezusovi odrešujoči krvi in o njegovi milosti. Nič razen Jezusove krvi ne more ničesar storiti za človeka, ki umira.« Če je človek, ki je 50 let pridigal in živel čisto in posvečeno življenje, zaupal v kri Jezusa Kristusa v trenutku svoje smrti, ne mislite vendar, da obstaja kako drugo upanje ali pa morda kak drug odrešenik, razen Kristusa, ki je prelił na križu spravno kri za grešnike.

Nikodem ni bil kak razvpiti grešnik. Če bi danes živel v vašem mestu, bi bil zagotovo vodilna in priznana osebnost v vaši skupnosti. Neko noč pa je Nikodem prišel k Jezusu. Jezusove

svete oči so, medtem ko je govoril, preiskovale njegovo dušo: »Kdor se ne rodi od zgoraj, iz nebes, ne more priti v Božje kraljestvo.«

Naglašam, da je Jezus govoril najboljšemu človeku tistega časa, duhovniku, a ga je kljub temu posvaril glede odrešenja in njegove večnosti. Lahko ste moralni, dobri, pošteni in zelo pobožni, vendar če niste prerojeni, ste v temi in v grehu.

Ljudje prihajajo k meni in me sprašujejo, ali verjamem v trenutno spreobrnjenje. Odgovorim jim, da drugačnega spreobrnjenja sploh ni. Odrešeni smo lahko v trenutku. Prav ta hip lahko prestopimo iz smrti v življenje. Potrebno je le verovati v Gospoda Jezusa Kristusa in njegovo spravno daritev na križu.

Želim navesti nekaj razlogov, zakaj je potrebno postati kristjan:

1. Da postanete kristjan, je potrebno zato, ker je tako prav. Dve besedi sta v našem jeziku, ki mi veliko govore: delati prav. Želel bi si jih izpisati z ognjenimi črkami in jih postaviti prek

ulic vsakega mesta, prek vrat vsake šole, vsakega urada, vsake bolnišnice in prek vhoda v vsak dom. Delati prav. Nihče ni izgubil, če je delal prav. Sprva lahko krivica in zlo uspevata, vendar slej ko prej se razodene resnica. Ker na prestolu našega veselja zagotovo kraljuje Bog, bo vsak človek, ki ne dela prav, na koncu izgubil. Torej, na prvem mestu sami sebi dolgujete, da postanete kristjan. Kaj bi mislili o meni, če bi odšel iz cerkve, stopil v svojo sobo, vzal pištolo in se ustrelil v glavo? Rekli bi: »To je vendar samomor. Pregrešil se je sam zoper sebe.« Človek, ki odbija Jezusa Kristusa in živi v grehu, prav tako ubija svojo nesmrtno dušo. On dela samomor za vso večnost. Da postanete kristjan, je potrebno zato, ker je tako prav za vas.

2. Da postanete kristjan, dolgujete tudi svojim bližnjim. Ni človeka, ki ne bi imel vpliva na življenje nekoga drugega. Če živite v grehu, škodujete tudi drugim. Nemoralno je, da ostanete grešnik.

Gospod dr. George Truett, pastor veli-

ke cerkve in eden največjih krščanskih vodij v svetu, je pred leti vodil evangelizacijsko srečanje v nekem mestu. Vsak večer sta prihajala na bogoslužje dva prijetna mladeniča in sedela čisto spredaj. Tako pozorno sta poslušala, da je evangelist Truett postal radoveden, kdo sta. Nekega dne se je pozanimal o njiju in pastor cerkve mu je povedal, da sta ta dva najboljša odvetnika v mestu. Zvedel je, da nista vernika nobene Cerkve, a sta bila znana kot zelo moralna človeka. Naslednje jutro se je evangelist Truett odpravil v odvetniško pisarno teh mladeničev in se predstavil. »Gospoda,« je rekel evangelist Truett, »želim se pogovoriti z vama. Želim vedeti, zakaj nista kristjana. Slišal sem, da sta tako inteligentna in priznana med ljudmi. Da sta poštena in priljubljena. Pa tudi moje pridige poslušata z veliko pozornostjo ...«

Eden od njiju je pogledal evangelista Truetta v oči in dodal: »Gospod doktor, če vama poveva, zakaj nisva kristjana, boste pomislili, da sva nora. Skupaj sva študirala pravo in skupaj sva dokončala univerzo. Nato sva v

celi državi iskala človeka, ki bi nama bil vzor za življenje in posel. Za najinega vzornika sva izbrala sodnika Blanka. On je brežhiben človek, eden najbolj poštenih sodnikov sveta. Ni pripadnik nobene Cerkve in ne izpoveduje nobene vere, zato tudi midva ne želiva izpovedovati nobene vere in hočeva živeti kot živi najin vzornik, sodnik Blank.« Nato je evangelist končal: »Mlada gospoda, srečen sem, da sem vaju spoznal in upam, da vaju bom zvečer videl na bogoslužju.«

Takoj zatem je znani pridigar odšel v urad uglednega sodnika Blanka in rekel: »Spoštovani gospod sodnik, sem duhovnik in prišel sem, da vam zastavim vprašanje glede morale. Želim vedeti, ali je prav, da človek, ki zavzema ugleden položaj v svojem mestu, škodi bližnjemu? »Vsekakor ne,« je odgovoril sodnik. Nato mu je evangelist Truett povedal zgodbo o pogovoru z mladima odvetnikoma. Sodnik je odšel k oknu in se za trenutek zagledal v množico ljudi na ulici, potem pa se je obrnil in rekel: »Zvečer bom prišel poslušat vašo pridigo, gospod doktor.«

Zvečer je evangelist Truett opazoval množico, ki je prihajala v cerkev. Videl je, kako vstopa ugledni sodnik in zavzema prostor čisto spredaj. Nekaj minut kasneje sta vstopila tudi oba mlada odvetnika in zasedla sedeža takoj izza sodnika. Evangelist Truett je pridigal na temo vpliva, ki ga imamo lahko na druge. Ko je končal pridigo, je poklical ljudi, da pridejo naprej in sprejmejo Jezusa Kristusa za svojega Odrešenika. Vplivni sodnik je prišel naprej, za njim pa sta stopila tudi oba mlada odvetnika.

Cenjeni prijatelji, nemoralno je, da ostanete grešnik. S tem lahko negativno vplivate tudi na življenja drugih. Da postanete kristjan, dolgujete tudi svojim bližnjim. S tem jim dajete dober vzor.

3. Da postanete kristjan, dolgujete tudi Jezusu Kristusu. Ne razumem človeka, ki je danes, 2000 let po strašnem križanju, sposoben ponovno dati trnovo krono na Jezusovo glavo. Križani je postal središče človeške zgodovine in vanj zaupajo milijoni človeških src. Ko je umiral, je rekel:

»Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Vendar Jezus te molitve ne more moliti za vas, ker vi zdaj veste, kaj delate. Veste, da se obnašate do njega neodgovorno, ker ga zavestno odbijate.

4. Postanite kristjan, ker to pomeni imeti varnost in gotovost. Jaz vem, da Bog obstaja. Naj vam ob vseh ostalih dokazih razložim, kako to vem. Zamislite si, da zvečer, ko ugasnem luč in se uležem v posteljo, pogledam v temo in rečem: »Žejen sem, želim piti vodo,« in takoj zatem dobim v roko kozarec vode, jo spijem in si pogasim žejo. Naslednji večer, ko se spusti tema, ponovno rečem: »Lačen sem,« in v moji roki se pojavi sendvič, ki ga pojem in si potešim lakoto. Predstavljajte si, da se to dogaja 30 noči zaporedoma. Če nisem bedak, bom prav kmalu ugotovil, da je v moji sobi nevidna oseba, ki z veseljem izpolnjuje moje želje.

Vem, da Bog obstaja. Nikoli ga nisem videl, vendar je velikokrat uslišal mojo molitev. Imel sem breme, ki me je

silno težilo, da ga nisem mogel več nositi. Toda pogledal sem v nebo in rekel: »Rad bi se malo odpočil.« Nisem videl rok, ki so odvzele breme, vendar sem občutil, da je bilo težko breme odvzeto in dobil sem potreben počitek. Nisem videl Boga, ki je rešil moje težave, vendar so bile težave čudežno razrešene. Večkrat sem prišel do življenjskega križišča in nisem vedel, po kateri poti naprej. Mirno sem obstal in iskal modrost od Boga. In dobil sem jo. Zato vem, da Bog obstaja.

Če pa samo za trenutek predpostavimo, da Bog ne obstaja, da je Sveto pismo laž, da ne obstajata nebo ne pekel, niti posmrtno življenje, potem nimamo nikakršnega upanja niti smisla. Potem je vseeno, ali smo dobri ali hudobni. Potem ni nobene pravice niti kazni.

Ko sem bil star 14 let, sem ob postelji svoje matere, ki je umirala, kleče obljubil, da se bova srečala v nebesih. Kmalu za tem mi je oče rekel: »Sin moj, mama je odšla.« Naslednji dan so odnesli njeno drago telo in ga

pokopali na osamelem pokopališču v jugovzhodnem delu Alabame. Mnogokrat sem pozno popoldan odšel do njenega groba ter tam sedel, dokler se ni stemnilo in so se pojavile prve zvezde na nebu. Tedaj sem si govoril: »Ponovno bom videl svojo drago mamo.« Nekateri mi pravijo, da sanjam. Če so to sanje, me ne vznemirjajte, kajti moja vera se razpenja kot mavrica upanja nad prahom mojih preminulih in ustvarja nasmeh na mojem obrazu, ne glede na bolečo izgubo.

Predstavljajte si raje, da je vera resnična, da Bog obstaja, da je Sveto pismo njegova navdihnjena beseda, da obstaja resnično nebo in resnični pekel in da sta oba večna. Predstavljajte si, da prihaja sodba, na kateri se bo moral prikazati vsak človek, in tudi vi, in dati odgovor za svoje življenje. Predstavljajte si, da bo vsak človek, ki je sprejel Jezusa, odšel v nebo, in da bo vsak človek, ki ga je zavrnil, odšel v pekel. Če je to tako, imam dobiček. Ne morem izgubiti. Stavil sem na zagotovljeno.

Modri Blaise Pascal je zapisal: »Že, toda staviti morate. Za kaj se boste odločili? Pretehtajmo dobiček in izgubo, če se odločite za križ – da Bog je. Presodimo oba primera: če dobite, dobite vse; če izgubite, ne izgubite ničesar. Brez omahovanja torej stavite, da Bog je!«

5. Tudi hvaležnost do Boga zahteva, da postanete kristjan. Predstavljajte si, da grem skozi mesto in vidim neko hišo v dimu in ognju. Slišim ženski jok, vendar je stopnišče, ki vodi k njej, v plamenih, ki švigajo tudi skozi okna. Kljub temu skočim skozi ogenj in žrtev, ki jo ovijem v rjuhe, izvlečem iz ognjenih zubljev. Prinesem jo na varno in ugotovim, da je ostala brez poškodb. Moj obraz pa je poln brazgotin, ki bodo za vedno vidne, a ji zaradi tega nikoli ne prigovarjam.

Zamislimo si, da pridem čez deset let ponovno v mesto in da hodim po ulicah. Nato grem mimo čudovite hiše. Pridem do vhodnih vrat in pozvonim, nakar lastnici rečem: »Gospa, želel bi nekaj pojesti.« »Kdo pa ste vi?« vpra-

ša ona. »Samo potepuh sem,« odgovorim. »In kje ste dobili te brazgotine?« vpraša ona. »Pred desetimi leti sem bil v mestu in videl hišo v plamenih. Ko sem slišal žensko vpitje, sem stekel skozi dim in ogenj, rešil tisto žensko in jo odnesel na varno. Na njenem telesu ni nastala niti ena brazgotina, jaz pa sem tisto noč dobil vse te brazgotine, ki jih nosim še danes.« »O, počakajte malo,« pravi nato lastnica te hiše. Nato pa nadaljuje: »Jaz sem ta ženska. Vstopite, pri nas imate lahko svoj dom, dokler živite. Nikoli več vam ne bo manjkalo hrane, niti denarja.«

Kdo pa trka na vrata vašega srca? To je Jezus. »Kje si dobil vse te rane?« ga vprašam. »Na križu,« mi odgovori on. »Tvoje čelo je prebodeno z mnogimi trni in tvoj bok je ranjen, kje si dobil vse te brazgotine?« »Vse te krvave rane sem dobil na križu,« mi odgovori on. »Pred dva tisoč leti sem daroval svoje življenje, da bi te lahko odrešil.« Poslušajte me, ljudje, če v vaši krvi obstaja samo kapljica hvaležnosti, boste sprejeli Jezusa, ker je

toliko storil za vas. Največja moralna strahota, ki jo lahko svet vidi, je človek, ki zavrača in odvrže Jezusa. To je zločin proti Bogu. Hvaležnost do Boga torej zahteva, da postanete kristjan.

In končno, ker živimo v negotovem svetu, se nam lahko vsak hip kaj zgodi. Nihče ne ve, kateri dan bo zadnji dan našega življenja. Morda prav zdaj mislite: »To sem že tolikokrat slišal, pa se mi ni še nič zgodilo ...« Da, vendar tokrat skušajte odgovorno premisliti tudi o tem. Moder človek vedno razmišlja za danes, bedak pa za jutri. Kaj če bo jutri že prepozno? V peklu se nikoli ni rodila in na hudičevem področju se nikoli ni izlegla večja laž od izjave: »Imam še dovolj časa.«

Sveto pismo, ki je najmodrejša knjiga, svetuje drugače: »Glejte, sedaj je čas milosti, danes je dan rešitve« (2 Kor 6,2). Dovolite, da te mikavne besede padejo tudi v vaše srce. Ne čakajte na jutri, kajti trenutek zlat je kratek kot utrip, zato pohitite, ne odlašajte niti hip! (Henry W. Longfellow)

Neznan avtor

Osrečujmo se s srcem

V trenutkih, ko se te v življenju loteva malodušje, ko si slaboten, ko ti je tesno in hladno pri srcu, je nadvse pomembno, če srečaš človeka, ki te razume, ki ne vpije nate, ki ti ne pridiga, marveč te dvigne in te zna potolažiti. Ki te osrečuje s srcem.

Vsi smo ubogi in slabotni. Nismo angelska bitja, da bi s perutmi znali letati visoko nad oblaki in igrivo hoditi po vrvi popolnosti.

Vsi potrebujemo razumevanje, spodbudo in odpuščanje. To bi si morali drug drugemu vedno znova poudarjati v imenu Jezusa iz Nazareta.

Ali ga poznaš? Po imenu ga poznajo mnogi. Malo pa je takih, ki bi vedeli, da je njihov prijatelj. Ljudi odrešuje hudega in občutka, da niso ljubljeni, sprejeti in vredni. Zavzema se za reveže in grešnike, a graja svetohlince, ljudi, ki mislijo, da so popolni in da

ne potrebujejo odrešenja in ne odpuščanja.

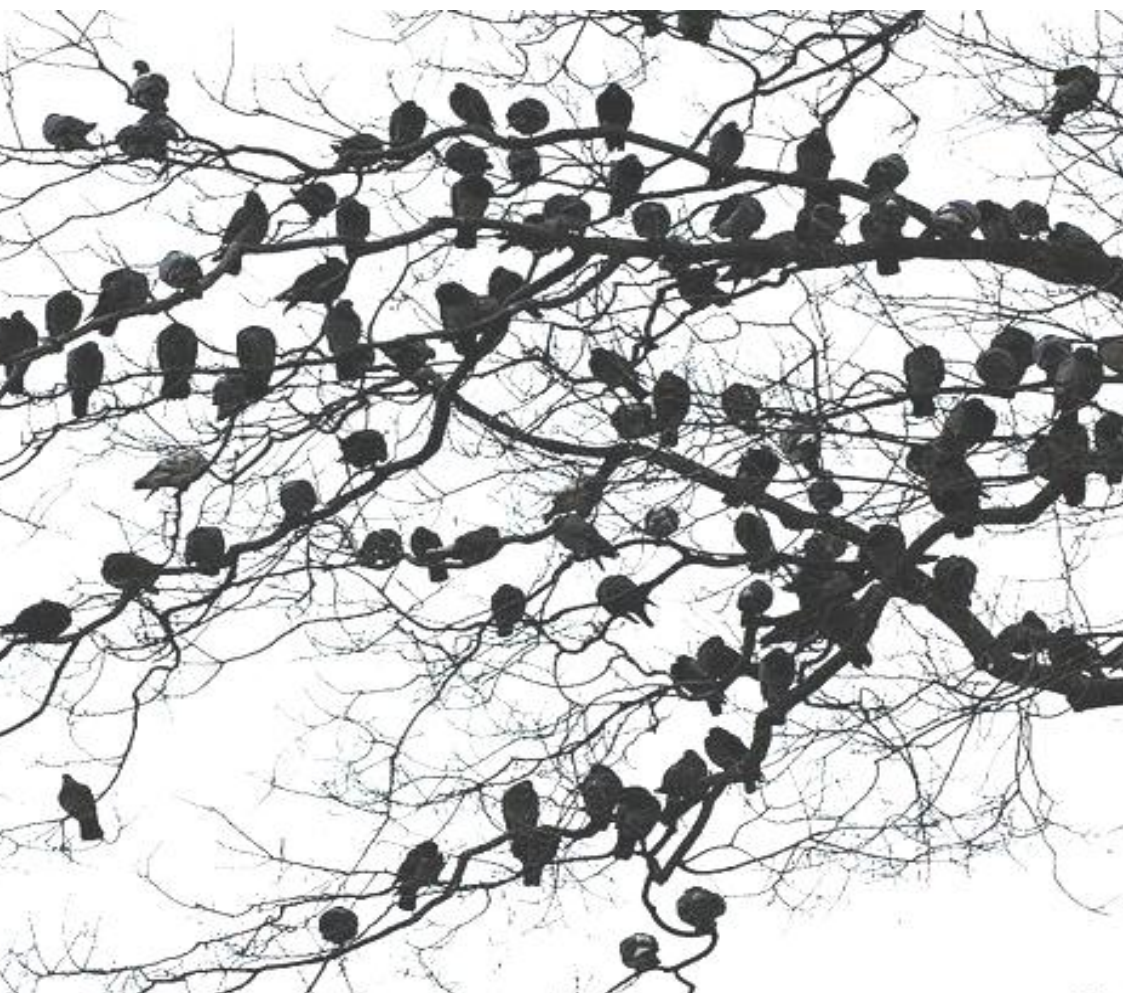
Pravi: »Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen.« In pripoveduje o izgubljenem sinu, ki se vrne in ga oče brez očitkov sprejme z odprtimi rokami, ne da bi spraševal, zakaj in kako. Jezus ni tak, kot smo ljudje. On je ljubezen.

Za vsakega izgubljenega sina pripravi praznovanje, spokorjenemu razbojniku pa obljubi raj. Zavzema se za prešuštnico, poišče izgubljeno ovco in si jo ljubeče naloži na ramena. Zato nas je pozval, naj se učimo od njega: »Učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen in našli boste počitek svojim dušam ...«

Nimam besed, da bi izrazil, kako zelo rad imam Jezusa. Poznam ga, pa ne kot prijatelja, ki živi nekje v daljni preteklosti ali v neskončni oddaljenosti, marveč kot prijatelja, ki živi tukaj, čisto ob meni in v meni.

Da, osrečujemo se s srcem, z ljubeznijo – to pa je mogoče le zastonj.

Neka zgodba govori o tem, kako je v neko mesto prišel prerok in začel sredi množice ljudi na največjem mestnem trgu na ves glas vpiti, naj spremenijo način življenja. Oznanjal je, naj vendar začnejo spoštovati vrednote. Prerok je vpil in vpil. Ljudje so prihajali in mu prisluhnili, a bolj iz radovednosti. Množice so ga slišale, toda dnevi so minevali in navadili so se na to. Nihče ga ni več obkrožal. Niti ena oseba se ni našla, ki bi bila pripravljena spremeniti svoje vrednote in življe-

nje. Toda prerok ni odnehal. Z oznanjevanjem je nadaljeval tudi takrat, ko ni bilo več nikogar, da bi ga poslušal. Na velikem mestnem trgu je ostal sam. Dnevi in leta so minevala, prerok pa je vpil in vpil, a nihče ga ni poslušal. Končno se mu je nekega dne nekdo približal in ga vprašal: »Norec, zakaj še naprej vpiješ in vztrajaš? Ali ne vidiš, da se ni nihče pripravljen spremeniti?« On pa je dogovoril: »Še naprej vpijem zato, ker če bom utihnil, bodo oni spremenili mene!«

NAJTEŽJE V ŽIVLJENJU SE JE NAUČITI, KATERE MOSTOVE PODRETI IN
KATERE UPORABITI.

KDOR NE MISLI NA DRUGE, BO NEKEGA DNE SPOZNAL, DA TUDI DRUGI
NE MISLIJO NANJ.

VRTNICA BREZ TRNJA JE TUDI BREZ VONJA.

VZEMITE SI ČAS ZA PRIJATELJE, DA VAM ČAS NE BO VZEL PRIJATELJEV.

ŽIVLJENJE – TO NISO DNEVI, KI SMO JIH ŽIVELI IN SO MINILI, AMPAK
DNEVI, KI SMO SI JIH ZAPOMNILI.

KO SE TI TRESEJO TLA POD NOGAMI, SE PRIMI ZA NEBO.

STVARI NE VIDIMO TAKŠNE KOT SO. VIDIMO JIH TAKE KOT SMO SAMI.

ŠIBKI NE MOREJO ODPUSTITI. TO ZMOREJO SAMO MOČNI.

ČLOVEK JE TAK, KAKRŠNA JE NJEGOVA LJUBEZEN.

Novoletni vladni sprejem v Vili Podrožnik v Ljubljani, decembra 2014.

Fotografija levo:

Mag. Julijana Bizjak Mlakar, ministrica za kulturo; **dr. Daniel Brkič**, superintendent; **dr. Gregor Lesjak**, direktor Urada za verske skupnosti

Fotografija spodaj:

Od desne proti levi: **Vlasta Nussdorfer**, varuhinja človekovih pravic v RS; **mag. Filo Geza**, škof; **dr. Daniel Brkič**, superintendent; **Stanislav Zore**, ljubljanski nadškof metropolit; **dr. Juliusz Janusz**, apostolski nuncij v RS; **dr. Nedžab Grabus**, mufti; **Nevzet Porić**, tajnik Islamske verske skupnosti

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

